

Megszólalt a mobilom.
Nem maradhatok tovább
– hazudtam. Kint a nyári
éjszakában egy csepp
eső az arcomra hullt.

Hankó Tóth Ádám

SORMINTA

Aztán egy tükör meg egy kettőspont, aztán valamennyi narancs, aztán még egy kis tükör, majd a semmi és a semmi után még több semmi, aztán, hogy úgylis feladjuk, mint egy pufogó bogár, a testünk felszívja mind a vizet, felszívja mind a tükröt, felszívja mind az írásjeleket, és hermetikusan elzárt kamráiból nem enged vissza semmit, aztán marad a villamos, meg még egy villamos, és annyi villamos, amennyivel soha nem jártunk, mikor még jártunk, és annyi tükör, amennyi soha nem nyelt el arcunkból, mikor, még, aztán egy vessző, meg egy vessző, meg egy vessző, szobák és kamrák, átjárók és valahovák, meg az a pufogás, az a kettőspont, de ez már nem a mi, nem a ti, nem.

FORGÓAJTÓ

Átment a forgóajtón, mintha erősebbnek érezné magát, egy kombi hátsó ülésén sztrájkol, szájából üvegszilánk meg olívaolaj csorog, de úgylis tudja, hogy abbahagyja, majd, hogy ráklépésben jön vissza azon a forgóajtón, mint a lámpagyújtogatók, akik elfelejtették megugatni a holdat, mint azok a nadrágtartós lámpagyújtogatók, pontosan tudja ő is, hogy vereségre ítéltetett, hogy várja már egy transzporter, talán egy kényelmes volkswagen, egy napszemüveg és egy körömvirág illatú arckrém, elfedni a megaláztatás macskaszagát, és akkor már szó sem lesz arról a forgóajtóról, ami akkora, mint egy ország.